

SZÍNHÁZALAPÍTÁSI TÖREKVÉSEK A RENDSZERVÁLTÁSTÓL AZ ÁLLANDÓ SZÍNHÁZ MEGNYITÁSÁIG

Legyen színházunk!

Meglehet, egyszer fontos dátummá válik 1989. január ötödike, mikoris közös felhívást fogalmazott meg néhány színházzserető vasi ember.

Szombathely és a megye színházáról már annyi szó esett, hogy Rábát lehet vele rekeszteni. A tett azonban túlon túl kevés. A racionalitás jegyében évtizedeken át elutasították egy állandó színház tervét, s mindig mást építettek helyette. Ma már tudjuk, hiba volt. Mert az a város, amely nem bír színházzal, klasszissal marad el a tőbitől... Igen, mert a színház pótolhatatlan szellemi kincs.

Nos, ezért az újbóli felbuzdulás. Kiss József rendező-színész az esten — amire visszatérünk még — vonzó, megvalósítható programot vázolt fel. Ha volt — és lesz — is vita, abban megegyeztek: Vas megyének kell a színház és meg is valósítható a nagy terv. A csütörtöki színházalapítói

est résztvevői az alábbi felhívást fogadták el.

LEGYEN SZÍNHÁZUNK!

A megye kulturális felmerkedése érdekében rövid időn belül szükséges egy önálló társulat, majd a későbbiekben állandó SZÍNHÁZ létrehozása Szombathelyen. A leendő színház létrejöttét önére támaszkodva, az állam és intézményei megértő támogatására számítva képzeljük el.

A szombathelyi színház megalapítása érdekében, első lépésként, 1 hónapon belül megalakítjuk a színházpártolók körét, majd záros határidőn belül a Színházpártolók Egyesületét. Minderről folyamatosan tájékoztatjuk a sajtó útján a közvéleményt. A kör, illetve az egyesület feladata a színházért cselekedni kívánó erők összefogása.

VASI POLGÁROK!

Hisszük, hogy a megyében és annak székhelyén van igény az állandó szin-

ház létrehozására. Hisszük, hogy a megye lakossága ezért tenni is hajlandó. Ez a színház valamennyiünk színháza, ez a színház szellemi építkezésünket szolgálja, mi építjük és értünk lesz.

VASIAK!

Itt a lehetőség, hogy hozzuk száradnyi lemaradásunkat, új szellemi arculatot kölcsönözzünk szerezett városunknak, megyénknek. Ezért felhívuk minden kultúraszertető vasi és nem vasi állampolgárt, intézményt, szervezetet, csoportosulást, hogy ápolja a gondolatot, tetteikkel segítse a rövidesen megalakuló egyesület munkáját.

28 aláírás

★

A dokumentum elfogadása évtizedek óta az első tényleges tett a szombathelyi színház ügyében. Az út hosszú lesz és nehéz. De végpontján közös gyűlés vár — a magot elvetettük. Legyen színház! kozma

Vas Népe 1989. január 7. 5. o.

Együtt — a színházért

Talán még nincs veszve minden — kíváncsok az ére a Kiss József színész-rendező által idézett mondat. Mert miközben társulatok bomlanak fel, amatőr csoportokat eresztnek színek, művészek maradnak kenyér nélkül, mert mátra jobban kell a pénz. — nos, ugyanakkor Szombathelyen egy lelkes kis társaság színházat szervez. Színházat, amely összehozza a jobbért tenni képes erőket, azokat, akik hiszik, hogy jövőnknek csak erőteljes kultúrára építhetjük.

Tegnap délután sokan eljöttek a Szombathelyi Színházalapító Társaság MMIK-beli alapító közgyűlésére. Diákok és tanárok, amatőr színjátszók és rendezők, népművelők és „csak” érdeklődők. A leendő színház — talán? — művészei, mindenképpen közönsége és lelkes hívei. Őket köszöntötte Horváth György igazgató Kiss József bevezető szavai után. Őket, akiket

„megcsapott a színház levegője”, akik vallják, hogy a színház, mint a kultúra szentsége biztos pont, kapcsolódó és ziliált és bizonytalan gazdasági helyzetben. Őket, akik nem koldulni akarnak az egyre csökkenő állami támogatásból, nem várnak a „felő” estére”, hanem, divatos kifejezéssel élve, alulról építkezve húzzák fel a majdani színház — egyelőre még csak képzetes — falait. Az igazgató

köszöntőjében még szölt az előzményekről, a megyében működő számtalan amatőr művészeti csoportról, arról, hogy itt évek során bebizonyosodott: van tömegbázisa a színházi életnek. A profi színház régi vágyuk a szombathelyieknek, s most hozzáállunk, akik is, ha egyelőre legnagyobb tömén a kezdeményezőszélességünk, a saját szellemi kapacitásunk.

A továbbiakban úgy tűnt,

hogy ez bizony nem kevés a meglepetekben. Dr. Konkoly Alajosnak, a Falco jogásznak vezetésével megkezdődött a vita az egyesület alapszabályáról. Tisztaírn kellett a célokat, a tagság jogait és kötelezettségeit, a fagdjai összegét s még megannyi apródetes kérdést, amelyek majdan meghatározzák a közös munka területét és módját, belső szabályait. A vita során hamar kiderült, ide nem azért jöttek el az emberek, hogy bannászkodó részeset legyenek egy nagy eseménynek. Mindenki szólni akart, érvelt, vitatkozott. Mindenki szívügyének érezte, hogy az egyesület majd a legmeglételebb, leghasználatóbb kerete legyen a színházzserető munkáinak.

Az alapszabály vitája, épp a fenti okok miatt lapzártaikor még tartott. Ezt az elnök és a vezető testületék megválasztása követte. Erőri később tájékoztatjuk olvasóinkat. T. K.

A köznység — ma még színház nélkül.

Vas Népe 1989. május 5. 1. o.

A Szombathelyi Színházalapító Társaság felhívása

1989. május 4-én megalakult a Szombathelyi Színházalapító Társaság azaz a nemes céllal, hogy színház élet létrehozásával járuljon hozzá Vas megye felzárkóztatásához.

E megyének nincsen színháza! A Színházalapító Társaság olyan tettekre és, felülően gondolkodó, a színház hiányát érző polgárokból alakult, akik tudják: értékes kultúra nélkül nincs jövő. A színház, a drámatudás nevelés gyermekéinkből figyelmű, nyitottságú, önálló felkészülést nevelhet. Az új Magyarországnak pedig elsősorban ilyen közösségre, ilyen népre van szüksége.

Uj viszonyaink között nyilvánvaló, hogy csakis közös elszántással, összefogással lehet ma színházalapot működtetni, a későbbi színházépítéssel nem is beszélve.

Kultúrászerető Barátaink! Hosszú, áldozatos küzdelem áll a Társaság előtt, amit szíves kérel támogatás nélkül megvalósítani lehetetlen. Ezért felhívunk minden — igaz érdekekben, tiatok érdekében még bízni tudó — van, és nem vani állampolgárt, intézményt és szervezetet, hogy erejéhez mérten segítse a Társaság munkáját!

Es Vas megyének lesz színháza!

A Szombathelyi Színházalapító Társaság nevében:

dr. Cholnoky Péter, a Madhuvaszky Kórház osztályvezető főorvosa,
Kiss József színész-rendező,
Bartók László előadóművész,
Császár Erika, az MMIK szobrászója,
Dallos Gyuláné megyei színdarabíró,
Devecsery László költő,
Elek Tibor Szombathely Város Tanácsának megbízott elnöke,
Gál Ferenc József, az Ifjúsági Színház vezetője,
György Ernő, a vasvári művelődési ház igazgatója,
Hervath György, az MMIK igazgatója,
Kossa Gábor újságíró,
dr. Lányosi Ilka irodalomtörténész,
Pete György, az Életünk főszerkesztője,
Rácz János, az MSZMP Vas Megyei Bizottságának titkára,
Török Gábor főiskolai adjunktus, valamint:

Babarczy László rendező, a laposvári Csiky Gergely Színház igazgatója,
dr. Banga Lajos, az OTP Vas megyei igazgató-helyettese,
Bardóczy Béla, az Impetátor Isti igazgatója,
Bánffy György színművész,
Bede Fazekas Csaba magánénekes,
Benke Éva főiskolai docens,
Békés András rendező,
Császár Imre rendező, a Nemzeti Színház igazgatója,
Debreczeni Tibor, a Drámapedagógiai Társaság elnöke,
Dömölky János filmrendező,
Fábián László író,
dr. Gelencsér József, a Markusovszky Kórház főigazgatója,
Gombos Katalin színművész,
dr. Gonda György, a TIT Vas megyei Szervezetének elnöke,
Gregor János magánénekes, a szegedi Opera igazgatója,
Gyásfai Miklós író,
Gyurkovics Tibor író,
Hajasi Imre rendező, a zalaegerszegi Hevesi Sándor Színház igazgatója,
Hegyhalmi László, a veszprémi Petőfi Színház igazgatója,
Horgas Béla költő,

Bővült a névsor

Tegnap számunkban közöltük a Szombathelyi Színházalapító Társaság felhívását. Az aláírók sorából kimaradt néhány név. Az intézőbizottság tagjai közül **Zsámboki Árpád**, a megyei tanács művelődési osztályának csoportvezetője, a színházalapítás eszméjét aláírókkal támogatók közül pedig **dr. Bors Zoltán**, Vas Megye Tanácsának elnöke, **dr. Molnár László**, a Rádiusz Hungaricus Rt. elnöke igazgatója, valamint **ösv. Weöres Sándorné Károlyi Amy** költőné.

Bizunk benne, hogy az ügyet támogatók névsora a közeljövőben újabb nevekkal gazdagodik.

Vas Népe 1989. szeptember 29. 8. o.

Vas Népe 1989. szeptember 28. 5. o.

ÉLJEN A SZÍNÉSZI!
 AVAGY
 KÉPZŐMŰVÉSZEK A SZOMBATHELYI SZÍNHÁZÉRT
AUKCIÓ
 1989. DECEMBER 9-ÉN, SZOMBATON 15 ÓRAKOR
 BUDAPESTEN, A VÁRSZÍNHÁZ GALÉRIÁBAN
 AZ AUKCIÓT MEGELŐZŐ
KIÁLLÍTÁS
 1989. DECEMBER 2-ÁN, SZOMBATON 17 ÓRAKOR
 NYÍLIK BUDAPESTEN, A VÁRSZÍNHÁZ GALÉRIÁBAN
 A KIÁLLÍTÁST MEGNYITJA:
CSISZÁR IMRE,
 A NEMZETI SZÍNHÁZ IGAZGATÓJA

A RENDEZVÉNY TÁMOGATÓI:
 MŰVÉSZETI ALAP BUDAPEST, NEMZETI SZÍNHÁZ BUDAPEST, IMPERATOR KFT. SZOMBATHELY

Színházi alapítvány

A Szombathelyi Színházalapító Társaság a szombathelyi színházi élet megindítása érdekében Márkus Emilia Alapítvány létesítését határozta el. Ennek célja a szombathelyi színház létrehozásának és működésének támogatása.

Az alapítvány vagyonáról az alapító okirat rendelkezései, továbbá az alapítványhoz csatlakozó adományozók által meghatározott és a kuratórium által elfogadott feltételek keretei között a kuratórium dönt.

Az alapítvány kezelője, képviselője az alapító által megbízott hétfagú kuratórium, melynek elnöke mindenkor a Színházalapító Társaság elnöke. A kuratórium elnöke dr. Choinoky Péter.

Az alapítvány székhelye a Színházalapító Társaság irodája, Kossuth Lajos utca 1—3. 612 szoba.

Vas Népe 1990. május 29. 5. o.

A színház: a jövő bérlete

A bérlet: a jövő színháza!

Szombathely, illetve a megye polgárain múlik, lesz-e színháza a városnak! Hat-ezer leendő színházlátogatónak kell kinyilvánítania bérletvásárlási szándékát, hogy a szombathelyi színháznak is jusson a színházak központi támogatásából.

Tehát: Tisztelt Vas megyei Polgárok! Ha a bérletmegrendelő lapot az újságból kivágják, kitöltik és FEBRUÁR 27-éig elküldik a Színházszervező Iroda címére — Szombathely, Pf. 34. 9701 —, hozzájárulnak a színházalapításhoz! Bérletmegrendelő lapot nemcsak a Vas Népeben, hanem a polgármesteri hivatalokban, művelődési házakban, könyvtárakban, könyvesboltokban, bankfiókokban, szállodákban, utazási irodákban és postákon is talál — így a postaköltséget is megtakaríthatja.

A leendő szombathelyi színház felnőtt, nyugdíjas, főiskolás és diákbérletek kiadását tervezi. A hatelfadósos felnőtt bérlet tervezett ára 500, illetve 400 forint, a nyugdíjas és a főiskolásé 400, illetve 300, az ötelvfadós diákbérlet pedig egységesen 250 forint.

A szombathelyi színház az első évadban a következő darabokból szeretne bemutatni hatot: Shakespeare:

Othello (tragédia), Mollére: Scapin furfangjai (vigjáték); Mozart — Devecseri Gábor: Thamos (költői színmű kísérőzenével); Pergolesi: Urhatnám szolgáló (vígopera); Offenbach: Parisiana (operett); Csehov: Ványa bácsi (vigjáték); Sophokles: Oidipus király (tragédia);

Zilahy Lajos: Zenebohócok (vigjáték); Lengyel Menyhért: Róza néni (vigjáték); Molnár Ferenc: Liliom (vigjáték); Sütő András: Kalandozások Ithajesuhammadban (mese az életről, a halálról, a szeretetről); Leigh — Wassermann La Mancha lovagai (musical); Pozsgai

Zsolt: Viaszmadár (színmű, ősbemutató); Siposhegyi Péter: Teleki (szatirikus tragédia, ősbemutató).

A bérletmegrendelés önkönnel csak akkor jelent kötelezettséget, ha a színház megalkul. De az önkönn megrendelése a színház létrejöttének biztosítéka.

SZÍNHÁZI BÉRLETMAGRENDELŐ LAP

Megrendelek db felnőtt nyugdíjas főiskolás diák

kategóriájú bérletet az 1991-1992-es évadra a Szombathelyi Színház előadásaira

NÉV

LAKCÍM

MUNKAHELY

TELEFON

A beérkezési határidő: február 27., szerda

Dátum

Alkossa

(* a megfelelő rész kitöltendő)

Bérletmegrendelő lapokhoz hozzájuthat:

- Polgármesteri hivatalokban
- Művelődési házakban
- Könyvtárakban
- Könyvesboltokban
- Bankfiókokban
- Szállodákban
- Utazási irodákban és a
- Postákon

Mi legyen a színház neve? Segítsen!

- Márkus Emília Színház
- Weöres Sándor Színház
- Városi Színház

.....

Vas Népe 1991. február 9. 4. o.

A kor láz mérője

Miért szeretnék színházat Szombathelyen?

A Színházalapító Egyesület közgyűlésén valaki azt kérdezte: csak úgy színházat? A szervező, Kiss József, erre kisdíszan elmosolyodott, szétfárta karjait és azt mondta: igen, csak úgy színházat! Csak azért is, mindennek ellenére! Igen, színházat! Hihetetlen kihívás előtt áll a város.

Ha a színészek Thália papjai, akkor minden szombathelyi polgár legyen minisztránssal mellette. Vagy kántor, vagy akár sekrestyés. Én nagyon szeretném, hogy elkeljen a haterzer bérlét. Szeretném, mert tudom, mit jelent, mit jelenthet egy városban a saját színház. Életem javát úgy élem le, hogy olyan sűrűn és olyan természetességgel jártam színházba, mint ahogy levegőt veszek. Azt a bensőséges kapcsolatot a szenvedéllyel és örömmel, a szellemmel és iróniával, amit a színház nyújthat, semmi sem pótolja. Sem film, sem tévé, vagy video, de még a néha megérkező, sietősen turnézó idegen színház sem. Miért? Mert a színház lényege az az intim, megmagyarázhatatlan kapcsolat, ami a színpad és a közönség között kialakul.

Sok színházi szakember felhívta a figyelmünket a közönség aktivizálásának szükségességére. Arra, hogy a színházban is mennyire nehéz cselekvésre, együttgondolkodásra ösztönözni passzív szemlélődésre berendezkedett embertársainkat. Az ideális az olyan színház, amely lehetővé teszi a közönség bevonását a játékba. Ha ez sikerül, lehetőség nyílik arra, hogy a közönség ne viszonyuljon közömbösen a színházban történetekhez. Tehát a színházi közönség viszonya nem olyan az előadásához, mint a tévéző viszonya a műsorhoz. Egy kicsit velük is megtörténik az, ami a játéktérén végbemej. Közös cselekvéstér létrehozására teremődik tehát lehetőség. És itt már a színház miértjének, szükségességének közelében járunk, méghozzá jellegzetesen színházi utakon. Mert a színházi előadásnak éppen olyan fontos sajátossága a fizikai közelség, mint az épp akkor történet. Természetes, hogy a színházban is, mint minden más művészetben elsősorban az esztétikumnak kell érvényesülnie, de a tömegkommunikációs eszközökkel való versengésben a színháznak meg kell találnia azokat a sajátos eszközöket, amelyek biztosítják a továbbélését. Nos, az a különös egység, amely az élő színházban a játéktér és a nézőtér között kialakul – nevezhetjük ezt akár közös cselekvéstérnek is –, ha létrejön a térbeli, gondolati és érzelmi összekapcsolódás különös csodája, az maga a színház. Olyan különös együttmozdulás ez, amely semmilyen más emberi tevékenységben nem lehetséges, csak egyedül a színházban.

A színház beavott utópisztikus törekvése, célkitűzése: a világ megváltoztatása. A jó színház tehát felelős tényező (sokszor politikai is), de csak akkor, ha felismeri saját befolyásának határait. A változás elsősorban a nézőben mehet végbe, s így a színház híd a néző szemléletmódja és a cselekvés iránya között. Kapcsolat tehát két embercsoport között. Ha ez nem jön létre, a kapcsolat csak az egyik csoporton belül alakul ki, de maga a csoport nem kerül a másik csoporttal aktív viszonyba, az nem színház, valami más, (mutatványos bódé, cirkusz, akárm) de nem színház.

Ez a mély interkommunikációs kapcsolat csak állandó színház és állandó közönsége között alakul ki igazán. Magával kell ragadnia a nézőt, ez az ábécé. Minden, ami ezen kívül történik, lényegtelen cseppirágás. A színház hatása nem terjed ki milliókra, százazrekekre sem, de ha sikerül viszonylag állandó közönséget toboroznia, olyat, amely később bizonyos értelemben közösséggé válhat, akkor jobban elérte célját, mintha heterogén tömegek százazrekeinek gyártana sorozatos fléskielégítő produkciókat. A színház változtatni akar, ahhoz viszont elengedhetetlen, hogy ne csupán szerzőkben és színművészekben, hanem a társadalmi valóság egészében gondolkodjék. Egyetlen kortárs vagy 'klasszikus szerző sem menti fel a színházat az alól a kötelezettsége alól, hogy a máról alkotott szemléletét kifejezésre juttassa. A színház a kor láz mérője kell hogy legyen.

Miért kell hát színházat csinálni? Pusztán a valóság tényeire nem lehet építeni. A valóság külső képének másolatát adni, az soha nem reális, csak külsőleges. Vajon azért van a játék, hogy valamit megmutassunk a közönségnek? Az nem elég, azt nem érdemes. Az hazug dolog. A színháznak nem ez a dolga.

A tiszta életet kell keresnie, ami elsősorban szemléletmód kérdése. Az életet tisztán szemlélni pedig annyit jelent, hogy a látható valóság először meg kell tisztítani. Le kell hántani róla a fölösleges rétegeket, hogy élénk bukkanjon az, ami valóban lényeges. A valóságnak ezt a sűrített kivonatát, esszenciáját kell a színháznak megmutatnia. Ennek átélése viszont viszonylag rövid idő alatt fantasztikus, soha nem érzékelt élmény részesévé teheti a nézőt. A színház ebből a szempontból olyan, mint a kábitóster, csak persze sokkal egészségesebb. Legyen tehát színházunk! Csak úgy. Csak azért is...

Dragomán Pál

Vas Népe 1991. március 13. 8. o.

A Fő tér alatt van két pince

Megalakult a Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete

Amikor az ember csütörtökön, késő délután belépett a szombathelyi Country Clubba, és a zsúfolt kis színpadon megpillantotta *Scherer Pétert*, az íróniát a leghamvasabb ártatlansággal kevert utólréhetetlen arc kifejezésével – már sejtette, hogy túl nagy baj nem lehet.

Pedig akkor még meg sem született a Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete, amelynek alakuló ülésén (hét óra előtt öt perccel) 26 színházbarát fejezte ki azt a szándékát, hogy aktív részese, támogatója kíván lenni egy „stabil támogatói körrel rendelkező befogadó kamaraszínház megteremtésének”. (Színházteremtés tehát a cél, de figyeljünk csak az árnyalatokra: a rendszerváltás idején létrehozott szép emléké Szombathelyi Színházalapító Társaság még büszkén és egyértelműen viselte nevét. Most már – kb. tíz kijóza-

mondta, hogy mind az egyesület, mind a Kocsmaszínház politikamentes kezdeményezés (közhasznú társaságként nem is lehet más); hogy természetesen számol azzal: a klubnak reklámot jelenthet ez a kulturális vállalkozás; hogy az elmúlt hetekben szombathelyi vállalkozóktól kb. 1 millió forintnyi felajánlás érkezett – ami persze az egyesület megalapítása után realizálható. A vezetőségben helyet kapott *Dömötör Tamás*, a budapesti Bárka Színház Szombathelyről elszármazott színésze, aki éveken ezelőtt már próbálkozott kamaraszínház-alapítással Szombathelyen, és most végre – úgy látszik – emberére talált. Ő úgy látja, hogy ez a színház „nem működhet kocsmákban a végtelenségig”, úgyhogy előbb-utóbb muszáj lesz az önkormányzathoz fordulni. Mindenekelőtt viszont le kell

írodából hozott menedzser típusú (pénzfelhajtó) szemléletet” érvényesíti majd munkájában.

Az alapítók közé meghívott *Barth László* nemcsak a hamarosan megalakuló Weöres Sán-

Magyar(i) színész Tóth József,

Tóth József mint ősmagyar(i), az asztalnál az érdekképviselő, azaz Tamási Zoltán

nító év telt el azóta – tapintatosan színházbarátokról van szó.)

A huszonnhat alapító megválasztotta a közhasznú társaságként működő szervezet vezetőségét. (A megbízatások egy évre szólnak.) A tagokat természetesen továbbra is fogadó egyesület elnöke *Pavelkovits László* – mint öletgazda, és mint a színháznak (a tervek szerint nem kizárólagos) helyszínt adó Country Club tulajdonosa, aki el-

tenni valamit az asztalra (főképp egy sikeres, nem bérletre, hanem produkciókra épülő évadot). A Fő tér alatt mindenesetre van két pince, mely alkalmasnak látszik kulturális centrum-má bővített színház létrehozására. A színházbarátok művészeti titkára a szintén bárkás *Fodor Krisztina*, valamint helyet kapott a vezetőségben *Grünwald Stefánia*, aki kijelentette, hogy „a Kulturális Menedzser-

dor Tájékoztató Ifjúsági és Iskola Színház híret hozta magával, hanem rögtön föl is ajánlotta a társulat két előadását (ingyen és bérmentve) a frissen szerveződött színházbarátoknak. Legközelebb *Börscsök Enikő* és *Dévényi Ádám* jön el a Kocsmaszínházba – a tervek szerint. (Az első est végére annyi kiderült, hogy az előadás pont behozta az árát: hiszen jegyvásárló közönség is van a világon.)

A sóska olyan, mint az élet

■ Ölbei Livia

Függöny nincs – minek is lenne –, halk indiai zene szól, a közönség közben szemügyre veheti a játékteret: az otthonosnak nem mondható játékevezető öltözőt mindjárt „elemeli” a földtől, hogy itt minden (minden!) rózsaszín. (Íme, az ellentmondás vágyak és valóság közötti falán óra mutatja az időt. Nyolc óra. Nyolc óra öt perc. Bármelyik pillanatban megkezdődhet a Szombathelyi Színházbarátok Egyesületének első saját kiállítási premijere. Csak még – rendhagyó módon – közzétét mond dr. Szabó Gábor polgármester, aki megjegyzi, hogy „az egyesület valószínűleg azért jött létre, mert néhány szombathelyinek elege lett a rágósumi-történetté vált színházüzügből”.

Aztán benyitja az ajtót Szappan, vagyis az I. Partjelző, aki néhány indulatos mozdulattal

nemsokára taláломra átállítja az óramutatókat, jelezve talán, hogy most egy másik dimenzióban vagyunk. Más kérdés, hogy az a világ, ahova Egressy Zoltán egy focimeccs idejére bezárja három szereplőjét, félelmetes módon hasonlít arra, amelyikben élünk. Mert ugye jön az I. Partjelző, aki folytonosan keveri a lapokat: szó szerint, hiszen kicsinyes bosszúból nemsokára beleköp a Játékevezető kávéjába, hanem egy óvatlan pillanatban kivieszi a zsebéből a sárgát is, botrányba fullasztva a mérkőzést. Jön a II. Partjelző, vagyis a Művész, aki szerelmi bánatát alkoholla és rózsaszín papíron kedves kis költeményekbe fojítja. Végül jön a Játékevezető (Szomorúszájú), aki öltönyben érkezik, tehát sikeres (Szappan szerint érdemtelenül), ráadásul a Művész Mariannját is elvitte. Mariann, aki kabalából minden meccs előtt sóskaft csinált sültkrumplival, és azt ígérte, ha Mű-

vészből egyszer bíró lesz, kap hozzá feltétet is. Ez a három, se veled se nélküled kapcsolatban, szövvényes (vagy nagyon egyszerű) érdek-, hatalmi és érzelmi viszonyban lévő ember vetkőzik meztelenre előttünk, bár a végső lemezelenedésre az utolsó percekig várni kell: van abban valami szomorúan nevéstéses, ahogy sorban megszabadulnak a gatyájuktól is, és elmennek zuhanyozni.

A mindennapi közhelytörmelekeink köré szinte költészetet varázsoló Egressy-szöveg végig ébren tartja a figyelmet, de az inkább „elmékedő” első rész után a másodikban „indul be” igazán az előadás. Ami nem is csoda, hiszen – már-már görögös fordulattal – sorban derűneik ki a dolgok állását a visszajukra fordító, de legalábbis módosító „titkok”. Hogy a Mariann (aki közben Szappannak is „megvölt”) már nem is a Szomorúszájú, mert rég elvitte a Bitner,

Öltöző az egész világ: Bajomi Nagy György, Dömötör Tamás, Endrődy Krisztián

Fotó: Kiss T.

aki ráadásul bizonyos értelemben mindannyiuk fölötte áll: ő a meccsen az ellenőr.

A szemtől szemben alázatoskodva dörgölöző, nem is lapokat, hanem nem mondom meg, inkább mit keverő, alapjában véve mégis szerencsétlen Szappan (sima, csúszik, és kiugrik a kezükből) figuráját élvezetesen játssza a piknikus alkatú, hamiskásan csillogó szemű Bajomi Nagy György. A Játékevezető Dömötör Tamáson lötyög kissé

az öltöny, már ebből is látszik, hogy azért őt sem kell annyira irigyelni. Nem is biztos, hogy hisz Szappan esküjének – „Nem én voltam” –, sőt, talán épp ez akarja hallani. Össze vannak kötve így is, úgy is. Az előadás meglepetése minden bizonnyal az amatorként közreműködő (a végén boldogan és lehorzolt könyökkel meghajoló) Endrődy Krisztián, aki az ütődöttség határáig elviszi, szinte karikőrözza a „giccses lelke” II. Partjelző fi-

guráját. Nem véletlen, hogy ő, a Művész mondja ki a darab „ízzenetét”, hogy tudniillik a Mariann sóskaftja egészen különleges: savanyú is, meg édes is.

Olyan, mint az élet. A feltétet meg vigye, aki akarja. Különbözőben is: feltétet nélkül egészségesebb.

(Egressy Zoltán: *Sóska, sültkrumpli című darabja az Irokéz Galériában. Rendező: Széles László. Diszler- és jelmeztervező: Ruisz Balázs.*)

Vas Népe 2001. szeptember 8. 6. o.

Teázó a kamaraszínházhoz

Az egyesület helyet kér a városi közgyűléstől, egyúttal nagyszabású gyűjtést indít

■ Ötbel L.

Szombathely – A Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete kedd esti közgyűlésén kezdeményezte, hogy az önkormányzat bocsássa az egyesület rendelkezésére a Kisfaludy utcai orosz teázót, ahol a remények szerint akár jövő szeptemberben megnyílna a kamaraszínház. A közgyűlésen részt vett dr. Ipkovich György polgármester és Feiszt György alpolgármester.

Pavelkovits László egyesületi elnök emlékeztetett arra, hogy a színházbarátok egyesülete 2003 januárjában komplett kamaraszínházi koncepciót tett le az önkormányzat asztalára, amelyhez sikerült megnyerni a kulturális bizottság egyhangú támogatását, sőt, „pártokon felüli konszenzusi” kialakítani a megvalósításáról. Erős lobbitevékenységnek köszönhetően tíz képviselő – köztük a polgármester – saját keretéből ajánlott fel összesen 7 millió forintot az Kisfaludy utcai orosz teázó felújítására, a 2004-es költségvetésben pedig önálló összeget különített el a testület erre a célra. (Ez a 16 millió forint felhasználásra vár.) Közben elkészültek az átalakítás építészeti tervei, amelyeknek elfogadása tervet is „folyamatban van”. Mégis, mivel a kezdeti lendület – úgy tűnik – alábbhagyott, az egyesület vezetősége döntő lépésre szánta el magát. A használatba vételi kezdeményezéssel egy időben gyűjtést kezdett cégek, vállalkozók körében, hogy a rendelkezésre álló összeget kiegészítve, rövid időn belül előteremtse a felújításhoz szükséges

teljes összeget. Ha az önkormányzat hajlandó lesz átadni az egyesületnek az orosz teázót, és a szponzorok is aktívak lesznek, akár 2005 szeptemberében megkezdheti működését a ka-

azonban, hogy a Honvédelmi Minisztérium már csak a szombathelyi választásra vár, azaz hajlandó átadni a városnak a helyőrségi klub épületét, bizonyos feltételekkel a finanszírozásba

sejlek a Pincészinház – mint színházi műhely – ügyét. *Gombás Endre* emlékeztetett arra, hogy akár a ma színházi előadások vásárlására fordított pénzből elkülöníthetők bizonyos

éve egyetlen színészt nem adott az országban. *fő műve Xantus Barbara*; a termelvédegre apelláló színházi tervekre utalva pedig hangsúlyozta, hogy „a színház nem üzlet”, nem működhet kizárólag piaci alapon.

Hajnal Ágota – sem az egyesület, sem a városi stratégiai iroda képviselőitében – nem lát ellentmondást a kétféle kezdeményezés között: a pincészinházi elképzelések támogatására kérte a polgármestert, de úgy látja, hogy a HEMO-t mint lehetőséget sem szabad elzárni.

A tisztújítással – a tevékenységét a filmkultúra terjesztésével bővíteni kívánó egyesület vezetésébe került *Vágvolgyi András* filmes tanár –, elnöknek további 5 évre Pavelkovits Lászlót választotta meg a közgyűlés.

Emlékeztetőül: a 2000-ben megalapított Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete – a Pincészinház – három sikeres előadást hozott létre a városban az elmúlt években, különböző helyszíneken: színházban csináltak, nem színházi körülmények között. (*Székely, szállószőlő, 2001: Klejman és a halál, 2002: A fizikusok, 2004*) Tavasszal újabb bemutató készül – többrendbeli városi támogatással, sikeres pályázatok nyomán –, az előadás rendezője a fiatal rendezőnemdék egyik legte-

Dürrenmatt: A fizikusok. Tavasszi premier a felújítatlan Kisfaludy utca 1-ben

Fotó: Benkő S.

maraszínházi műhely Szombathelyen.

Az egyesületi közgyűlésen részt vett dr. Ipkovich György polgármester és Feiszt György alpolgármester, akik mindketlen járhatókn tartják az egyesület által választott utat. A polgármester szerint a HEMO-ban esetlegesen kialakítandó (zenés, termelvédegre is számító) színházi nem ütközik a pincészinházi elképzelésekkel, mint mondta, az önkormányzat egyelőre a lehetőségeket, igényeket mérli fel. „az intézményalapítás még nem látszik”. Hozzátette

is beszámolt. A polgármester megemlítette azt is, hogy játszóhelyek kialakítása jelenleg is folyamatban van (Iseum, Quirinus-színház), egyébként pedig a város ma is több tíz milliót költ évente színházi előadásokra, a nagy kérdés éppen az intézményalapítás (a működés, a fenntartás), és ennek folytatán a részesezés a központi támogatásból.

Feiszt György támogatásról biztosította az egyesület elképzelését, mint mondta, a jelen lévő képviselők felelőssége, hogy a testületben hathatósan képv-

összegek saját – pincészinházi – produkción létrehozására.

Dömötör Tamás – az egyesület képviselőitében – arra figyelmeztetett, hogy a színházat a

„A színház szellemi műhely: nem működhet kizárólag piaci alapon”

szellemisége határozza meg elsősorban, élesen bírálta a GNM Színitanoda megjelenését Szombathelyen, mondván, hogy ez az intézmény „tizenöt

hetszázévesbe, *Bodó Viktor*, aki (ahogy arról beszámoltunk) az idei budapesti kamaraszínházi fesztivál nyertese volt. *Füst Milán Boldogtalanokjával*.

Vas Népe 2004. december 23. 7. o.

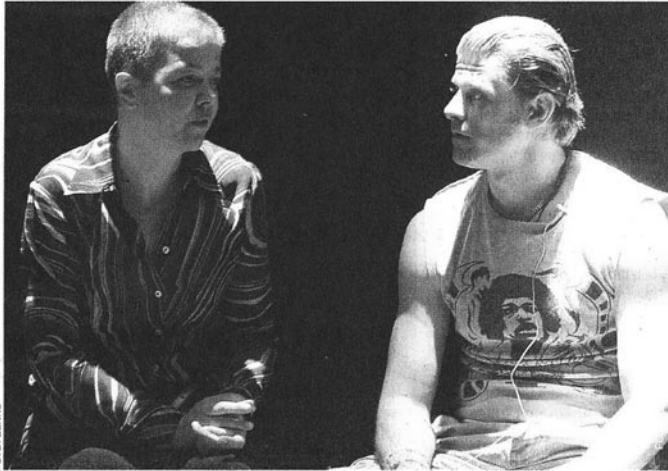
Kamara Savaria, az új teátrum

MISHIMA: AOI című darabjával nyitott Szombathely első kamaraszínháza

Megnyitotta kapuit Szombathelyen a Kamara Savaria, vagyis a város első kamaraszínháza. A Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete évek óta keresett megfelelő helyet a teátrum számára, amit végül a Helyi Önkormányzat (HEMO) falai között találtak meg.

Endrődy Krisztián, a színházi társaság egyik meghatározó tagja lapunknak még a szombati megnyitó előtt elmondta: hetente több előadást is tartanak majd, egyre bővíteni igyekeznek repertoárjukat, a kamaradarabokban pedig neves színészek is felépnek majd.

– A színházi társaságból így válik majd reményeink szerint lassan igazi társulat, amelyre már érdemes lesz akár nagy színházat is alapítani – mondta. Valami valóban elkezdődött színházügyben Szombathelyen. A Berzsenyi Dániel Főiskolán két évvel ezelőtt indult meg a színészképzés **Gór Nagy Mária** vezetésével, a színházszerető közönség évente több óta adott, most pedig

A mondanivalót sűrített formában kapta meg a néző, az alig egyórás előadás szinte minden mondata továbbgondolásra érdemes (felvételünk a szombati főpróbán készült.)

már színház is van. Kicsi, kamaraszínház, de mégiscsak színház...

A Kamara Savaria első előadásán egy japán szerző, Mishima Aoi című darabját állították színre **Péter Kata**, **Vasvári Emese** és **Kamarás Iván** szereplésével.

A feszültségekkel teli szerelmi történet, szerelmi háromszög

akár klasszikusnak is mondható, egy beteg feleség, a kicsapongó férj és a szerető harmasa nem lenne kizárólag japán sajátosság. Ennek ellenére a díszletek nélküli színpadon, a fények játékaival, a valóságától kissé elemelt párbeszédéből mégis érződött, „átjött” a japán szamurájokra jellemző gondolkodásmód.

Vasvári Emese, a darab rendezője elmondta: eredetileg saját otthonában, lakásszínházában adták elő először a darabot, amellyel arra kívántak rámutatni: a szerelem és a szeretet két különböző dolog.

– A vágyakon alapuló szerelem rombolni is képes, sőt, a szeretet is hiányozhat egy ilyen kapcsolatból – mondta.

Vasárnapi Vas Népe 2006. április 9. 1. o.

Meg kell örülni

Keserű krémes: kezdődik az első évad a Kamara Savariában

Szombathely (01) – Úgy kezdődik, hogy folytatódik: a tavalyi Mrozek-előadásban megismert három fiatal színésznő a Kamara Savaria évadnyitó produkciójához – biztos, ami biztos – beszerezett egy férfit is.

„Félsz tőlem? Mutasd a szemed hátran! Kókuszdió”, csipkedi-zsongja körül a Lány a Férfit a Kamara Savaria kicsi színpadán, ahol éppen furcsa játékokat játszik az idő. *Molnár Ferenc* és *Szép Ernő* évődő, csillogó, boldog-szomorú szövegei tévedhetetlenül kijelölik a kort, amelyben születtek, és mégis. A négy fiatal színész – *Cseh Judit*, *Járó Zsuzsa*, *Stankay Orsolya* és *Mészáros Máté* – olyan természetességgel, ironikus eleganciával és játékosággal szűri át magán ezt a világot, hogy azt is tévedhetetlenül megállapíthatjuk: nem a húszadik, hanem a huszonegyedik század fordulóján-elejen vagyunk. Pedig ez még csak a *Keserű krémes* péntek esti összpróbája, szeptember végén lesz a bemutató.

Tavaly szeptemberben a fent nevezett három színésznő *Mrozek Mulatság* című klasszikus abszurdját vitte színpadra – akkor még a színházbarát egyesület felkérésére – Szombathelyen. Az eredeti-leírás férfiakra írt darab női változata *Pelsőczy Réka* rendezésében arra futott ki, hogy „ide

nekem a férfit is”. A lányok tehát ott folytatják, ahol tavaly abbahagyták. (Csak a megrendelő most már nem az egyesület, hanem az általa működtetett Savaria Kamara.) „Elhatároztuk, hogy a következő előadás-hoz kell nekünk egy férfi is”, mondja *Cseh Judit*; ő jegyzi a *Molnár- és Szép Ernő*-szövegekből, valamint korabeli dalokból bravúrosan összeállított forgatókönyvet. „Alapvetően ismét lányos előadásra készültünk, és lám, sikerült egy férfinak darabot írni”, fűzi tovább *Járó Zsuzsa*, aki egyébként a színművésze-

ti egyetemen egy osztályba járt a *Keserű krémes* központi hőisével, *Mészáros Máté*val. A szombathelyi közönség

A Mulatság folytatódik. Csak most – biztos, ami biztos – beszereztek egy férfit is

emlékezhet is a nevezetes *Egy nő-előadásra* (írta: *Esterházy Péter*, rendezte az osztályfőnök: *Máté Gábor*), amelynek 2001-ben a *Művészetek Háza* összes termeiben és zugaiban mindketten részesei voltak. Hát *Mészáros Máté* most há-

A Kamara Savaria (a volt HEMO-ban) szeptemberben megkezdte első teljes szezonját. Pénteken megnéztük az évadkezdő premier összpróbáját. A *Keserű krémes* forgatókönyvét elévülhetetlen *Molnár Ferenc- és Szép Ernő*-szövegekből *Cseh Judit* állította össze. Főnr: (balról) *Járó Zsuzsa*, *Fillár István* rendező, *Szankay Orsolya*, *Cseh Judit*; a háttérben *Puskás Péter*. Lenn: a Nő háromszor. A Férfi egyszer, ezáltal a háttérben: *Mészáros Máté*

FOTÓ: SZENDI PÉTER

rom nőt kap, jól megoldozzuk értük. A próba után a háttára vízszelvetti ingben ül le szuszszanni egyet, miközben fikarcnyit sem veszít molnárférences eleganciájából. Az előadás rendezője *dr. Fillár István*, és ne felejtse ki a meztelábas zongoristát, *Puskás Péter* se.

„Meg kell örülni. Meg kell örülni! Nem bírom tovább! El kell szaladnom ebből a városból! Elviselhetetlen, mi van itt nyáron. Nők, nők, nők, nők!” Így kezdődik a *Keserű krémes* – és szó szerint ide is ér vissza. Meg kell kösölni.

Vas Népe 2006. augusztus 21. 7. o.

Puzzle-színház

A Kamara Savaria hétfőn este bemutatta a Cukor Show-t

ÖLBEI LÍVIA
olbei.livia@vni.pkh.hu

Szombathely – Kis túlzással a nézői viselkedés rendjét is átírja a Kamara Savaria Cukor Show-ja, amelyet Füst Milán Boldogtalanok című drámájának alapján Dömötör Tamás állított színpadra. A szerző a társulat.

A Krétakör Színház 2000-ben mutatta be *Nexzt* című előadását, amelynek kerettörténete szerint a nézők nem is színházba mennek, hanem a végén egyebéket erőszakba torkolló – Frau Plastic Chicken Show 20. adásának élő felvételén vehetnek részt. Volt nézők dresszírózása, tévésztár folyamatos jelenléte és fontoskodása, irodalmi előképek beemelése, sokkolás és brutális médiaparódia, valamint az ún. játék és az ún. valóság határainak elmosása, egymásba csúsztatása. Hasonló keretek között működik a Kamara Savaria legújabb, izgalmas – és persze a *Nexzt*-nél jóval kisebb költségvetésű – előadása, a *Cukor Show* is, bár az alkotók indítátsága egy kicsit más. Más (finomabb) a végeredmény is.

A nézőket dresszírozó, helyükre terelgető animátorok, *Simic Sándornak* tényleg vannak hasonló tapasztalatai, még hozzá a Mónika-show-ból; más kérdés, hogy a valódi tapasztalat mit tesz hozzá egy (mégis csak) színházi előadáshoz. Valószínűleg nem túl sokat. Érdekes, hogy – a bemutatón legáltalában – éppen a televíziós keretjüket tűnt egy leheltyűt, „művinek” és hitortalannak; még akkor is, ha a közönség jelentős része érzékelhetően lazán és jóked-

A felvételt már megkezdődött, ez itt a Kamara Savaria – Cukor Show. Főn, balról: Péter Kata, Szabados Mihály, Anger Zsolt, Vasvári Emese, Csonka Szilvia. Len, az előtérben: az animátor szerepében Simic Sándor – háta mögött a Cukor Show szereplőivel és a Mónika-show tapasztalataival

FOTÓ: SZENDI PÉTER

vően ment bele a szituációba (rágót kiköpi, mobil kikapcsolni), és pontban akkor tapsolt, sólt, „ovált”, amikor Simic Sándor megkívánta. (Eltér a shakespeare-i lelkes és hangos közönség – amely a bemutató végén lényeg színházi közönségként viselkedett: tapsolni akart – csak nem tehetta. A felvételt véget ért, menjenek békével. Azt a kis vérfoltot a díszletől majd lemossuk, oda se neki. Nem is vér, csak piros festék. De az már egy másik – színházi – valóság. Vagy illúzió.)

Alapvető élménynek mindenesetre megmarad valami furcsa kis szorongás – és a

könnyen kódolható, másfelől viszont a tökéletes kiszolgáltatottság, a mindent-megtehetke-veled mai metaforája. Itt kapcsolódik a nagyon mai forma a minden időben érvényes tartalomhoz: a *Cukor Show* Füst Milán Boldogtalanok című múlt század eleji tragédiájához, amelyben jofornam mindenki a saját zsigeri vonzalmainak, a saját és persze a másik embernek a kiszolgáltatottság – és amelyet megszületése idején elsősorban „naturalizmusa” és éfe-kete reménytelensége okán utasítottak el a színházak. A tévé-show-hoz pedig úgy kell a naturalizmus, mint egy falat kenyér.

A *Cukor Show* – „ma rendet tesztek a családomban” – egy az egyben a *Boldogtalanok* erősen lecsupaszított képletére épít; csak a híresen egyedi Füst Milán nyelv veszik el. Jó: válik érthetővé. A középpontban ott ül Gyula, a robusztus, mintha minden pillanatban robbumi készülő nyomdász; és kényeseres nőbolond: Anger Zsolt. Tőle jobbra a rég nem látott hűg, a feltűnően szép és nyehben ordenáré Erzsébet – Péter Kata –, meg a látszólag és sem értő, neveléses hentes és

lakástulajonos, Imre Béla (ezáltal ő a szombathelyi couleur locale): Szabados Mihály. Gyulától balra a két rivális nő: a katonán kétségbeeséssel még mindig belékapaszzkodó, a viszonyokat csöndben manipuláló Nóra – Vasvári Emese –, meg a harmvas-tapasztalatlan Móni: Csonka Szilvia. Csak belőle válhat a végén – görögösen, a szifalag mögött – áldozat. Gyula és Erzsébet anyjának a tévé-show hatásdramaturgiája szerint csak a hangját halljuk: váratlanul bekapsolnak egy telefont. A névadó *Cukor Balázs* arca pedig szinte kizárólag a színpad két oldalán elhelyezett tévék képernyőjén látható; a közönségnek háttal teszi föl tárgyilagoss, alig-provokáló kérdéseit. Az ember észre se veszi, hogy az őt szereplő viszont semmi más nem tesz, csak ül és beszél – és mégis érdekesekek; minden rezdülésük igaz. („Te, ez olyan, mint Zsoltér ülőszínháza. Csak közérthető.”)

Az RTL-es szívilagot idéző díszlet (*Szili Péter*) óriási puzzle-darabokból épül. Összerakom a családom. Összelisztem a tévé-show-t a Boldogtalanokkal. Boldog játék: jó nézni, ahogy kirajzolódnak a kép.

Füst Milán Boldogtalanok című drámája nyomán rendezte Dömötör Tamás

kiszolgáltatottság: hogy jön ahhoz ez a harsányan vicceskedő fickó, hogy megmondja, mikor mit csináljunk. Egyáltalán, mi ez az egész. És ennek a furcsa kis érzésnek a megalapozásával az előadás részben már el is éri célját. Hiszen a tévé-show (kibeszélő vagy szembeifő, mindegy) egy felől tényleg közérthető és

Vas Népe 2007. november 28. 7. o.

Tasnádi Kőszínháza

Magyar a Holdon: kortárs ősbemutató a Kamara Savariában

OLBEI LÍVIA
olbei.livia@vm.ptk.hu

Szombathely – Majdnem Kodály Zoltán 125. születésnapján mutatta be a Magyar a Holdon című vadonatúj Tasnádi István-darabot a Kamara Savaria. Ugy neveltünk, hogy a könnyünk is eleredt.

Scherer Péter – a színpadon Priblík Olivér animátor – akkuratúsan lenyalt frizurájának, kötött mellényének, kítűzőjének és felhőtlen rábeszélőkéességének azonnal gyánút kellene ébresztenie. De hát ki ne szeretne gazdagabb, fiatalabb, sikeresebb lenni. „Kezdjük hát a munkát! Első lecke: önismeret és ösztönesség. Lássuk be: itt – a Földön – nekünk, magyaroknak – nem sikerült. De mit tennének, ha lenne egy második esély? Mit tennének, ha lenne egy hely, ahol mindent újra lehet kezdeni?” Hát ezt a második esélyt – az új Éden-t – mutatja föl, persze egyszerre a színről és visszajáról, ismét szellemesen és szórakoztatóan, plusz a tőle megszokott alapos ország- és emberismerettel Tasnádi István, pontosabban a Magyar a Holdon című előadás, amely a Tatabányai Árszai Mari Színház és a Szombathelyi Színházbarátok Egyesülete – a Kamara Savaria – koprodukciójában, Árkosi Árpád rendezésében jött létre. És milyen jó, hogy létrejött.

Magyar a Holdon. Főnn, balról: Császárék: Mucsi Zoltán és Csákyányi Eszter. Jobbra: az animátor szerepében Scherer Péter. Lenn: Szolmizálás a Holdon. Edit és Tiborg: Csákyányi Eszter és Kátóna László. Látvány: Nagy Fruzsina és Juhász András

FOTÓ: KAMARA SAVARIA

Eleinte még az az apró kódarab sem kelt gyanút, amelyet (nyilván a túl nagy bizonytalansági együttható okán) mégsem úgy gurítanak be a színpadra a nyitóképben, mint Eris és/vagy Paris almáját – amely pedig rögtön megidézhethet még egy almát: a bibliait. De ez itt kőgúrítás nélkül is: Az ember tragédiája, 21. századi változatban: az első emberpár megjelenése és megkísértése a Holdon. (Vagy majdnem ott.) Lucifer, a kigyótestű kísérő szerepében Kátóna László: 6 Tiborg, a Lunar XT 3000 protokoll-droid. (Priblík Olivér meg tulajdonképpen a Jóisten.) Az idő múlik, de a végzős tanulság alig változik: „Ember küzdj, és bízza bízzál.” Csak a „bízza bízzál” a színtézisgőrgővel dalra fakadó Magyar a Holdon-fináléban úgy hangzik, hogy „A kő, a

kő, kezdedben a kő! A kő, a kő! A hitet megsejtő! A mindent eldöntő! Apák, anyák, gyerekek, / Sikeresek legyetek! / Az előcsarnokban vegyetek / 1500-ért köveket...”

Rádásul mi (magyarok) mindig mindenholnak elkécsünk. Császár Sándor munkanélküli salgótarjáni üvegfüvő és neje, Császárné Rotten Edit munkanélküli énektanárnő – a 80-as években még Sanghajban is járt: a Kodály-mód-

meg a kvízt, őket teleportálják a Holdra. Ők az élet császárjai: az első Hold-telpepek. (Leg-alábbis azt hiszik. A zártetés nem a teleportálás alkalmával: később következik.) Csákyányi Eszter és Mucsi Zoltán minden ízében-rebbenésében tökéletesen mai magyar emberpár (házaspár): attól a pillanattól, hogy – az irányító szerepében persze az asszony – beporoszkálnak a játektérbe. „De hát mi nyertünk.” Sokat,

sokat neveltünk. Egyszer a jól megcsavart, örömben úszó fináléig, amikor a mindvégig szelflén csökönys Csákyányi Eszter kerek tekintete egy csapásra kiüresedik, befelé forog.

„Út érezek, mondhatatlan úrt”. Sőt, vkiuomott.

Aki egyszer belépett Tasnádi István kőszínházába, többé onnan nem szabadul. Ebben bízhatunk.

Az ember tragédiája, avagy Sándor és Edit teleportálása és megkísértése

szert népszerűsítő konferencián –; szóval ők ketten is késvé érkeznek a Humán Rekreációs Hivatal futuringé tréningjére. De hát utolsókból lesznek az első: ők nyerik

Vas Népe 2007. december 22. 7. o.